

за дописва. Глава-та ѝ, коя-то са издигаше горделиво надъ тѣн-
зовисока-та ѝ снага, пълна съ привлекателность и любовь,
бѣше вече цѣла готова, тѣй ти казвамъ, человекъ си мисле-
ше че това хубаво създание бѣше готово въ минута-та да
ти продума. Азъ не можихъ нито думица да проговоря, но
единъ часъ и половина заставахъ предъ нея да я учюдвамъ,
като си отривахъ часъ по часъ сълзи-тѣ, кои-то искаха да
ми заблещаватъ образа. Чакъ сега той ми рече, приялъ тѣж-
ко на същия день едно писмо отъ вуйча си, — единчкия му
оце живъ роднина —, кога-то тя го оставила, та мислилъ вече
да се върне въ отечество-то си. После искаше да ми пораз-
ска нѣщо за щастливи-тѣ си дни въ Римъ, но въ същя-та
минута гласъ-тѣ му пристава, той са спрѣ и мина въ
друга-та стая. Азъ не смѣхъ да го послѣдвамъ. Но като ви-
дѣхъ че не са завърна, измъкнахъ са полегичка изъ стѣн-
ки-та придруженъ само отъ голѣмо-то куче, кое-то тѣй жал-
но на гледаше, като да знаеше причиня-та на господарево-то
стѣнчатие.

Азъ мислихъ да чакамъ до дѣ той ма потърсеше, но
то трѣбвало дълго време да чакамъ. Само Мадалена виждахъ
свѣтъ-тогнѣ по пазаря или въ нѣкой дюкянъ да отива; нѣ-
колко пѣти я срѣщахъ, пѣтахъ я за господаря ѝ Синоръ Гу-
ставо що прани и всакога му отговаряше, че е живо и здра-
во, ако не отидеше на ловъ. Той четеше въ книги-тѣ си и
непрепущаше никого при себе си дори и нощъ-тѣ, кой-то счи-
таше за длъжностъ да го посѣти, като чужденецъ, кой-то жа-
лъше. Хора-та, кои-то бѣха отъ най-напрѣдъ противъ него,
видѣръ малко повѣ другъ вѣтъръ и всички са обърнаха съ-
него. Нѣкои отъ приятели-тѣ му си напоминаха весели-тѣ
дни, кои-то прѣминаха по-отнапрѣдъ съ него, жени-тѣ го о-
бичаха много за негови-тѣ прилични и сериозни приказки,
тѣй що-то цѣло-то население му стана най-добрия приятель
и сподѣляше скърбъ-та заедно съ него. Другъ нѣкой да бѣ-
ше щеше да молеше за дружество, той, Синоръ Густаво, си
живѣше самъ въ своя-та уединена вила, дѣто прѣживѣ мно-
го мѣсеци се по старо му.

Тѣй кадѣ края на мѣсець Августа бѣше една нощъ,
като ма болеше глава-та много, защо-то бѣхъ пийналъ мно-
го винце отъ колко-то другъ пѣтъ, комари имаше много, тѣй що-
то азъ си мисляхъ вече да ли да угася свѣща и да си легна или
да напиша още нѣкои и другъ стихъ. Туку чухъ ненадейно нѣкол-
ко гържежа прѣзъ тиха-та нощъ и както си прѣдставяхъ пуш-